

Тѣзи звукове, крачка следъ крачка, безконечно повтаряни, се набиваха въ ушитѣ, въ мозъка, въ кръвта. Отъ тѣхъ като че ли се поддържаше ритмътъ на сърдцето. Напредъ, въ страни, назадъ — все този уморителенъ шумъ, който понѣкога се избистряше и заприличваше досущъ на човѣшки говоръ. Много и много хора като да си говорѣха нѣщо, безъ страсть и безъ намѣрение нѣкога да спратъ. Това бѣше указание, че безсънието надвиваше отгоре ми като тежко оловно намѣтало и ме притискаше съ нѣкаква непреодолима сила. Азъ бѣхъ готовъ да седна веднага, на мѣсто, въ пухкавия прахъ всрѣдъ пжтя, и ми се стори, че се спускамъ въ нѣкакъвъ дълбокъ и топълъ кладенецъ, дето е тѣй тихо и самотно. Тукъ, облегнатъ на топлия изкопъ въ земята, презъ слѣпналитѣ клепки на очитѣ си, азъ виждахъ облаци бѣли изпарения, които ме откопчаха отъ дъното на кладенеца и ме понекоха като въ лекъ бездушенъ балонъ.

— Говори, пѣй, приказвай! — дочу се гласътъ на ротния командиръ, схваналъ първитѣ победи на безсънието.

Азъ се сѣпнахъ и за мигъ бѣлиятъ бездушенъ балонъ ме сне пакъ на прашния пжтъ, по който колоната продължаваше да върви. Вървѣлъ съмъ въ полусъние и азъ. Рѣдъкъ облакъ прахъ бѣше обвилъ колоната. Подъ лунната свѣтлина той изглеждаше като свѣ-